

ZIRNIS ED

KAFEJNICA, BISTRO
Vecā pirts

ADRESE

Dundaga, Talsu iela 8

ATVĒRTS

No 8.00 līdz 20.00

KRITIZĒ UN SLAVĒ

EGĪLS ZIRNIS

INTERJERS

APKALPOŠANA

ÉDIEN

ATMOSFERA

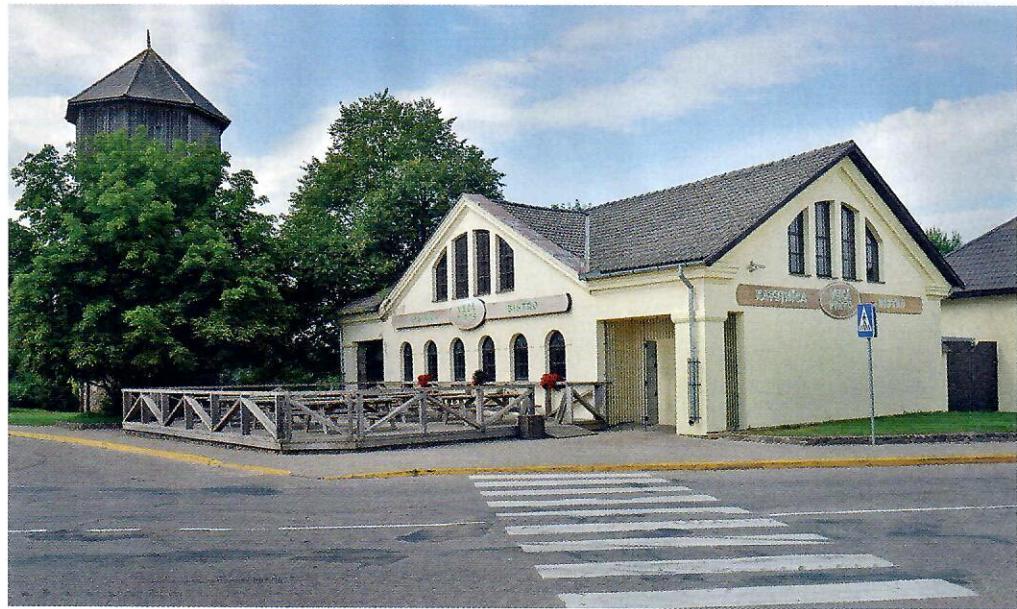
SESTDIENA ĒDĀ

**Štovēti kāposti, gurki un
redīsi ar krējumu, *chilli con
carne*, trīs lielas kotlettes,
kartupeli fri, pāksu pupīnas,
kefīrs, kopā divas lielas
porcijas 6,20**

VĒRTĒJUMS

LĒTI UN GARŠĪGI.
Par summu, kādu
Rīgā iztērētu vienām
pusdienām, te paēd
divi.

Sēnotājs Dundagā

DUNDAGAS CENTRĀ. Vecajai pirtij garām pabraukt nav iespējams

Vairs lāga neatceros, kā tas bija seksuālās revolūcijas laikā, bet kopš feisbuka parādīšanās ir kļuvis pilnīgi skaidrs, ka latvieši nemērās ar krāniņiem, bet ar baravikām. Tāpat kā vairākās citās ar sēnēm saistītās lietās, arī te nākas brīdināt: ja tu, naivo cilvēk, mežā atradis un nobildējis kādas skaistas brūncepuķes īpašnieci, taisies savu prieku un lepnumu izpaust, ieliekot bildi feisbukā, tev izies tāpat kā izgāja tam vīram slavenajā dāņu izcilā karikatūrista (diemžel attieksmē pret PSRS arī izteikta labticīgā idiota) Herlufa Bidstrupa karikatūrā, kuras varonis mājās pie spogula, lepns kā pāvs, sprauda sev pie uzvalka ordeni un tikpat lepnā soli devās uz sviniņu pieņemšanu, bet tur nevis izbaudīja apbrīnu, bet saguma zemāk par zāli, jo pārējo pieņemšanas dalībnieku goda kārtas bija ordeniem nokārtas no vienas vietas, dažam laikam pat īsti apšēsties vairs nebija ar ko, lai citur vietu neatraduša viņa ordena šķēps un roze neiedurtos nopolniem bagātajā pēcpusē. Šoruden, ja tu feisbukā neesi izlicis bildi, kurā redzamas vismaz piecas lielas kastes, pilnas ar netār-painām baravikām, tad tu neesi nekas, ar savu mazo groziņu i nedomā aizņemt un piesārņot informatīvo telpu, jo

sēnošanas lielmeistariem un
lielmeistarēm tāda groziņa
piebaravikošana viņu slepena-
jās baraviku vietās ir minūti
īlgs griešanas darbs viena
piesēdienu rādiusā! Un vispār
jau būtu labāk, ja fotografijā šo
kastu fonā aiz baraviku kalna
vīdētu tava pārstrādes fabrika,
kuras marinējumi noteikti
radītu pārprodukciju valsts un
visas latviešu emigrācijas sēnu
tīrgū, ja nebūtu tīl garšīgi.

Protams, ko tur slēpt, ar manu muti runā tikai un vienīgi balta skaudība, ka šoruden baravikās nevaru mērities ar feisbuka līderiem, jo sēpošana man nebūt nav vienaldzīga lieta. Sēnu braucienam, kurā varbūt izdosies atract kādu baraviku, esmu gatavs tērēt naudu, ar kuru pietiktu visu Centrāltirgū piedāvāto baraviku izpirķšanai, jo sēnu pirkšana, kā zināms, ir zem latviesa goda. Skatot feisbukā šos baraviku kalnus, kas nedabūjušam sirdi rauj laukā, mani mierina tikai apziņa, ka arī es esmu kāda rekorda īpašnieks, jo diez vai vēl kāds ir divas stundas no vietas rāpojis pa mežu Talsu paugurainē ar atvērtu bikšu priekšu un izvilktu krāniņu – mežā iegāju tikai atviegloties, bet tur ieraudzīju, ka visi pauguri kā nosēti ar tikko izlīdūšām netārpainām rudmiesēm... un tikai pēc divām stundām, pamanījis, ka bikses